

17 mei 2020, Zesde Paaszondag, jaar A

Lezingen: Hand. 8,5-8.14-17

1 Petr. 3,15-18

Joh. 14,15-21

Homilie

Als we in de eerste lezing van vandaag het verhaal lezen over het optreden van de diaken Filippus in Samaria, valt ons onmiddellijk de gelijkenis op met 'de tekenen' die Jezus deed: "Uit vele bezetenen gingen de onreine geesten onder luid geschreeuw weg en vele lammen en kreupelen werden genezen." Letterlijk wat over Jezus verteld wordt in de evangelies. Natuurlijk is dat niet toevallig. Het boek Handelingen is het vervolg op het Evangelie van Lucas. En voortdurend in dat boek beklemtoont Lucas de gelijkenis tussen Jezus en de eerste christenen, de jonge kerk. Christenen doen wat Jezus deed, dat is hun identiteit.

Maar dan volgt er een merkwaardige passage. Van zodra de apostelen het succes van Filippus in Samaria vernemen, sturen ze Petrus en Johannes, toch niet de minsten in de jonge kerk. "De grote kanonnen worden in stelling gebracht", zouden we vandaag zeggen. En het eerste wat die doen, is een gebed uitspreken over die nieuwe gelovigen, opdat die de Heilige Geest zouden ontvangen. "Deze was namelijk nog over niemand van hen neergedaald; ze waren alleen gedoopt in de Naam van de Heer Jezus", lezen we dan. Blijkbaar is het onmisbaar dat christenen bezielde worden door de Geest, ook dat is hun identiteit.

Dat christenen geroepen zijn om te "doen wat Jezus deed" begrijpen we wel. Maar hoe moeten we ons die Geest voorstellen, waarvan Jezus in het evangelie van vandaag zegt dat Hij altijd bij ons zal blijven en zelfs in ons zal zijn? Misschien klonk dat voor Jezus' leerlingen niet zo vreemd. De Grieks-Romeinse wereld was doordrongen van een bewustzijn van 'inspiratie'. Overal zagen mensen geesten, men had het voortdurend over een 'goddelijke adem' of 'geest'. Ook kosmische krachten, boden van de godheid en voornatuurlijke wezens werden 'geesten' genoemd. Maar is dat in onze tijd zo anders? Ook vandaag valt het begrip 'inspiratie' te pas en vooral te onpas, in allerlei maten en gewichten. We hebben de mond vol van ingeving, bezieling, *drive*, enthousiasme. Maar zo krijgt die 'inspiratie' iets ongrijpbaars. Al die woorden klinken soms diepzinnig, maar ook vaag en vooral zeer vrijblijvend. Zelfs in veel christelijke verkondiging is de Geest een soort onpersoonlijke kracht geworden, meer "iets" dan "iemand".

En dat is nu net het kenmerkende van de Geest waar Jezus over spreekt: het is niet zomaar een vage kracht, het is iemand, een Helper die bij en in ons blijft. Altijd, ook in de bizarre tijd die we nu beleven. En omdat die Helper in ons is, kan Jezus zeggen: "Ik zal u niet verweesd achterlaten".

In dit hoofdstuk uit het Johannesevangelie waarin Jezus vooruitblijkt op zijn dood, die nu heel dichtbij komt, krijgen de woorden tot zijn leerlingen een diepe intimiteit. Het is zoals wij mensen soms pas als we de dood in zicht krijgen, echt vrijuit kunnen of durven zeggen hoe graag we onze geliefden zien. Zo echt is God in Jezus mens geworden. Zijn woorden worden nu heel persoonlijk. "Laat uw hart niet verontrust worden", zei hij in het evangelie van vorige zondag. Vandaag horen we "ik zal u niet verweesd achterlaten: ik keer tot u terug ... gij zult mij zien, want ik leef en ook gij zult leven." En in die woorden van intimiteit en verbondenheid versmelten Jezus' liefde tot de Vader en zijn liefde voor ons: "gij zult weten dat ik in de Vader ben, en gij in mij en ik in u." Dat is wat de Geest van de waarheid doet,

Echte liefde is zoveel meer dan vage inspiratie, ze groeit waar concrete levens versmelten. En dat niet alleen in allerlei emoties die we misschien dromen of verzinnen, maar vooral in concrete daden, in wat gebeurt. Liefde blijkt uit wat wij doen. Dan delen mensen elkaars leven, zozeer dat ze op de duur niet meer in staat zijn hun eigen levensverhaal te vertellen zonder het voortdurend over die geliefde te hebben. Echte liefde doet levens samenvloeien. Zo authentiek is ook Gods liefde voor ons. Gods Geest is niet zo maar een gevoel, het is iemand die van ons houdt en die liefde elke dag waarmaakt. In de komst van zijn Zoon is heel Gods bestaan met ons leven versmolten. Wij gaan Hem ter harte. Ons concrete leven van elke dag, jouw leven en het mijne, wordt gedragen door Gods vaderlijke liefde en moederlijke tederheid. Wij in Hem, en Hij in ons. Dat is het diepste geloof van de christen. Ook vandaag. Amen.

Dirk Godecharle